

(/)

Aradi Gizella

Most nem történt semmi

Majdnem három óra lett, mire a házhoz ért. Hiába csöngetett fel a kaputelefonon, senki sem válaszolt. Tanácstalanul nézett körbe az utcán vergődő pénteki csúcsforgalmon. A szűk járdán türelmetlenül kerülgették egymást az emberek. Szerencsére ő nem volt útjában senkinek, mivel be tudott húzódni a kapu mellé, ahová egy lépcsőfokon kellett fellépni. Egyébként is közel szokott hajolni a kaputelefonhoz, egyik fülét szinte rá kellett tapasztania a kis, köralakú hangszóróra, mert az autók zajától képtelenség volt meghallani, ha a lakásból válaszoltak a csengetésre. A választ rendszerint így sem hallotta, csak egy apró, jellegzetes kattánást, amiből tudta, őt hallják a lakásban. Én vagyok, mondta ilyenkor és nem is próbálta megérteni, mit válaszoltak rá. Gyorsan jött egy másik kattánás. ahogy a zár nyelve engedett néhány pillanatra, és ha ilyenkor a teljes testével erősen nekifeszült a nehéz fa kapunak, be tudott menni.

De most nem történt semmi. Húzta a vállát az őt újrahaznosított palackból készült, telepakolt, műanyag szatyor. A bal kezében a tölcser széléről már éppen elcseppeni készült a cukormentes eperfagylaltja, a jobb kezében egy műanyag tálkában olvadozott a másik adag, amit az anyjának vett a két háznyira lévő cukrászdában. Hogy a csudában vegye elő a kulcsait így, ha egyáltalán reggel bepakolta a táskájába, ami most a tölcser tartó karján lógott. Igyekezett megakadályozni, hogy a tölcserből a ruhájára csorogjon a fagylalt. A végén még meg kell ennie mindkét adagot, gondolta. A döglesztő hőségben egy verejtékcsepp indult el a halántékánál.

Nyílt a kapu és a kutyás szomszéd ügetett ki a kedvence után. Nem különösebben előzékenyen kérdezte, be akar-e menni.

– Igen, köszönöm – válaszolta Nóra és hagyta, hogy a kapu dübörögve csapódjon be mögötte.

Amikor az anyja ajtajához ért, motoszkálást hallott az ajtó mögött.

– Ott vagy, anya? – kérdezte türelmetlenül.

– Nem tudom kinyitni az ajtót.

Nem válaszolt azonnal. A katedrálüvegen keresztül látta az anyja testének körvonalait, ahogy egyik zárból a másikba próbálgatja a kulcsokat.

– Ne kapkodj, a piros kulcsot a piros katicás zárba próbáld, a sárgát pedig a sárgába.

– Azt próbálom, de nem megy.

– Mi a jó bűdös fenéért nem megy? A pirosat a pirosba, a sárgát a sárgába! Ezt nem hiszem el!

– Most mit csináljak, nem megy.

– Miért nem megy anyu?

– Nem tudom. Mert hülye vagyok.

– Ne legyél hülye. Próbáld nyugodtan megnézni. Nézd meg, melyik a pirossal megjelölt kulcs. Megvan?

- Meg.

- Na, akkor azt a piros kulcsot dugd be felülre, a piros katicabogár mellé. Na, megvan? Most próbáld nyitni.

Nóra látta, hogy az anyja rángatja a kilincset, miközben elfordítja a kulcsot. Az ajtó váratlanul kinyílt.

- Látod, a másik zár be sem volt zárva.

De az anyja már nem foglalkozott a zárral. Meglátta a fagyaltot, gyorsan kivette a lánya kezéből. Megállt a nyitott ajtóban és kanalazgatni kezdett.

- Gyere, üljünk le a konyhában - mondta Nóra, és előre ment, hogy végre megszabaduljon a vállát lehúzó cuccaitól. Az egyik konyhai székre dobta le a fekete szatyrot, meg a táskáját, és azt mondta, nem baj, hogy az anyja nem tudta gyorsan kinyitni az ajtót, de szerinte ki tudná, ha egy kicsit jobban figyelne.

- Anya, kérlek, ne hagyd el magad ennyire.

- Ahá - válaszolta az anyja, és bebotorkált a konyába - az apád mikor jön?

Nóra a kényelmetlen konyhai széken ült. Csak fél fenékkal, mert arra a székre tette le a csomagjait is. Az ölébe engedte a kezét és tanácstalanul nézett az anyjára. A bal kezében már csak a tölcsér csücskét tartotta. Felállt, hogy kidobja. Elment a konyha sarkában álló pedálos szemeteshez. Lassan lépett rá a pedálra, kidobta a tölcsér maradékát, majd visszament a székhez.

- Az apám? - kérdezte, és az anyja szemébe nézett, miközben leült.

- Igen. Korán kelt ma fel. Nem tudtam tőle aludni. Annyira sokat szöszmötölt, mielőtt elindult.

- Az apámról beszélsz?

- Igen, az apádról. A redőnyöket is teljesen felhúzta. A szemembe sütött a nap.

- A férjedről?

- Most mit értetlenkedsz?

- Anya, az apámról beszélsz, a férjedről, aki huszonegy éve meghalt?

Az anyja kislányosan mosolygott, és azt válaszolta, ne erről beszéljenek most.

- Patrik hogy van?

- Remélem, jól van. Tudod, messzire utazott. Ha igaz, már Vietnámban van, aztán meg Hong Kongban.

- Még nem jött haza?

- Nem, még csak pár napja indult. Tudod, egy hónapra ment, meséltem neked.

- A fiad nem tud a fenekén maradni. Csak szerencsésen hazajöjjön, az a fontos.

Szerette volna elmondani, hogy már az első éjszaka kirabolták Bangkokban, elvették mindkettőjük bankkártyáját, telefonját. Már aznap kérte is az anyját és a barátja is a szüleit, hogy küldjenek utánuk pénzt Vietnámba. Azóta nem jelentkeztek. Három napja nem tud a fiáról semmit. Harmadik éjszaka nem alszik. Bizonytalan mozdulattal ült vissza a konyhaszékre.

- És az a szemétláda nem jelentkezett?

- Nem, nem jelentkezett. Már sosem fog jelentkezni anya.

- Hogy törte volna ki a nyakát abban a lépcsőben az utcán. Emlékszel, amikor megbotlott?

Nórának nem volt lelkiereje, hogy ezredszer is tiltakozzon, vagy helyeseljen.

- Együtt van még azzal a kurvával?

- Honnan tudjam, fogalmam sincs, mi van velük.

- Hogy törte volna ki a nyakát az a szemét alak. Meg a kurvája is. Vagy valami. Úgy értem, fordult volna fel. Patrik jól van?

- Jól anya.

- Mikor jön el végre meglátogatni?

- Nem tudom, anya. Most elutazott.

- Rettenetesen meleg van kint.

- Voltál kint valahol?

- Nem voltam, rettenetesen meleg van.

- Mit ebédeltél?

- Tessék?

- Ettél rendesen?

- Ettem.

- Mi volt az ebéd?

- Húsleves... meg...

- Megint húsleves?

Nóra lassan felállt és kipakolt a szatyorból. A gyümölcsöt egy tálon az asztalra tette. A többi dolgot bepakolásza a hűtőbe. A mára rendelt ebédet már nem látta ott. Ellenőrizte a szemetest. Három üres műanyag doboz volt a szemétben.

- Hát, nem húsleves, hanem valami leves, úgy értem, olyan kis gombócok, meg leves, meg minden.

- Milyen gombócok? Mi minden?

- Beszéljünk valami másról. Nem viszed el ezt a barackot Patriknak? Úgy értem, vihetnél belőle a fiadnak.

- Nem viszek, anya.

- Főzöl te rendesen annak a gyerekeknek?

- Nem főzök, anya.

Már húsz perce beszélgettek, mire az anyja az utolsó kis cseppet is kikapargatta a műanyag fagyaltos tálkából. Egy gombóccal többet is hozhatott volna, gondolta Nóra, miközben figyelmesen próbálta kiadagolni az egész jövő heti gyógyszert az anyjának. Reggel az egyik szomszédasszony figyelmeztette, hogy be kell szednie, az esti adagot pedig Nóra adta be neki, amikor munka után felszaladt hozzá.

- Olyan, mintha be lennék szorulva egy fába - mondta az anyja.

- Mit érzel, anya, pontosan?

- Mintha be lennék szorulva egy fába.

Nóra hangtalanul fürkészte az anyja arcát.

- Add ide a poharadat, csinállok egy limonádét, és beveszed a gyógyszeredet.

- Ezt?
- Igen, ezt. Sok folyadékot kell innod. Iszol te elég folyadékot egész nap?
- Ma már ittam egy pohárral.
- Felmosom a konyhát. Mitől lesz ez egy nap alatt ilyen koszos?
- Az jó, ha apád hazajön, ne morogjon, hogy nincs felmosva.
- Aztán elmegyek, anya.
- Hová sietsz? Patrik most nincs otthon.

Nóra felkapta a fejét.

- Még vásárolnom kell, meg van egy csomó dolgom.
- Hát, akkor menjél kislányom, egyébként sem szeretem, ha késő este mászkálsz az utcán.

Megcsapta a forró levegő, amikor kilépett a hűvös lépcsőházból. Alig múlt négy óra. Fogalma sem volt róla, hová induljon. A kocsikulcsot megint nem találta. A táskájában turkált, miközben elindult az autója felé. Ugye, rendes lány voltam? - kérdezte könnyörögve magában. - Mondd anya, ugye én rendes lány voltam?

Kapcsolat

📍 1088 Budapest Múzeum krt. 4/A, III. em. 323.

☎ +36 1 411 6500 / 5113

✉ iris@irodalomismeret.hu

Térkép: Térképhiba bejelentése

Előfizetés

A folyóiratot előfizetésben terjeszti a *Magyar Posta Rt. Hírlap Üzletága* és a *Könyvtárellátó Nonprofit Kft.*

Példányonként megvásárolható az *Írók Boltja* (<http://www.irokboltja.hu/>)ban.

Megrendelhető a Magyar Irodalomtörténeti Társaság postacímén (<https://irodalomtortenet.wordpress.com/kapcsolat/>) vagy e-mailben (<mailto:mit.tarsasag@gmail.com>).

Egy szám ára: 500 Ft

Előfizetési díj egy évre: 2000 Ft

MIT-tagoknak: 1300 Ft

